

Uddrag fra

"117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner",

Forlaget Epigraf 2012.

ÅRGANG 1967

Anette Ellegaard

You Can't Hug A Child With Nuclear Arms. Atomkraft, nej tak. Og så det omvendte Y på hvid baggrund i en sort cirkel. Tre badges på rad og række, en turkis i en lædersnor om halsen og medlemskab til Greenpeace og Amnesty International.

Der var demonstrationer foran Christiansborg, og der var dage, hvor jeg skreg mig hæs til Pia Raug. På et tidspunkt besluttede jeg, at jeg var nødt til at revolutionere det psykiatriske system, og jeg blev medicinstuderende for at befri de psykiatriske patienter, indtil jeg en blæsende forårsdag rejste med bus til Ebeltoft og råbte NEJ, da det første spadestik til det første privathospital i Danmark blev taget. Senere rejste jeg med fly til Bolivia og drømte om lige rettigheder for alle, bæredygtige projekter og børn, der blev mætte og lærte at læse.

Jeg blev ved med at drømme, år efter år, indtil tidsånden endelig indhentede mig, og jeg forstod, at jeg slet ikke skulle rejse ud, men rejse ind.

Igen drømte jeg om fred. Men nu var det fred i sindet, kærlighed i hjertet, ro i kønnet, for der var i virkeligheden slet ikke noget at finde derude, det hele skulle findes i mig selv. Som en

arkæolog gav jeg mig møjsommeligt til at grave skårene frem og klinke dem ét for ét. Jeg skulle blive så hel og fin igen, lige så ny, som dengang jeg lå i vuggen og tog mit første åndedrag, og ingen nogensinde havde kaldt mig møgunge, rusket mig i armene eller hvæset ud gennem tænderne med helt sammenbidte kæber, at hvis jeg ikke snart holdt kæft, så blev der ringet efter Børneværnet.

Jeg ved ikke, hvor mange år jeg ledte efter skår, men det var mange. Jeg ledte efter mig, og det var svært, for jeg var næsten blevet helt væk, og da jeg endelig fandt mig, opdagede jeg, at det slet ikke var mig, jeg havde ledt efter, men dig.

Nu drømmer jeg igen. Om dine øjne, der fanger mine i et flygtigt blik. Dine læber, der skilles i et smil. Dit hår, der blafrer i vinden. Din krop, der bevæger sig, som kun din kan. De små hurtige kast med hovedet, dine rastløse skridt, din latter, der kommer i stød som tørre fnis ud af næsen. Dine arme, der rækker ud, griber om mig og holder fast. Fast, fast, fast. Din tunge, der finder vej ind i min mund. Dit åndedræt, der bliver tungere og tungere, og din stemme, der hvisker i mit øre. Jeg kan mærke dit køn mod mit underliv, din manddom, beviset på, at du er her, og jeg trykker mig ind til dig og beder om mere.

Uden ord.

For du ved, hvad jeg vil have, og du ved, hvad jeg mener, og du kender mig, selv om det har varet så længe. Du har ikke været her siden dengang med You Can't Hug A Child With Nuclear Arms. Dengang var du en del af pakken. Dengang kyssede du mig under kastanjetræerne, vendte pladen med Beatles, når den løb ud, lo ad mine tårer og slikkede dem bort med din tunge.

Nu åbner mine øjne sig. Der er helt mørkt i rummet, og jeg ved det jo godt. Ord og drømme er gjort af det samme stof.

Flygtige som en gasart i vand, skrøbelige som en glaskugle på land.

En-to-tre-puf.

Så er du væk.

Og jeg ved ikke engang, om jeg selv er her endnu.

Anette Ellegaard (1967) forfatter